

farní zpravodaj

DUBEN 2024

---

5 **Společné putování
v naší diecézi
pokračuje**
Dopis synodního delegáta
Martina Baxy

7 **Synodální okénko**
První téma: Misie

11 **Sacramentum
caritatis III.**
Z exhortace
Benedikta XVI.

22 **Poutě a posvěcení**
Program významných
letních událostí

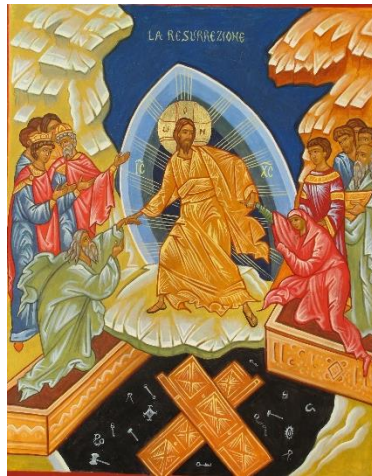

 V úterý 9. dubna nebude mše svatá ve farním kostele.

 V úterý 23. dubna nebude mše svatá ve farním kostele.

Bratři a sestry!

Podíváme-li se na ikonu Vzkříšení, nevidíme zde nějaký triumf, při kterém by Kristus odvaloval kámen, ale vidíme zde obraz Písma svatého, který nakonec dennodenně vyslovujeme ve vyznání víry, když říkáme: „*Sestoupil do pekel*“ (do říše mrtvých).

Zde je vyjádřeno Kristovo vítězství. Ukazuje se nám, jak Kristus láme závory této říše, jak vytrhává dveře z veřejí, že se v Něk naplnilo i to nejposlednější písmeno Božího slova: „*Střeží-li silný muž v plné zbroji svůj palác, jeho majetek je v bezpečí. Napadne-li ho však někdo*

silnější a přemůže ho, vezme mu všechnu jeho zbroj, na kterou spoléhal, a kořist rozdělí.“

Ano, Kristus vítězí. Přemohl smrt, ďábla. Vyvrací zdánlivě nedobytnou pevnost smrti, takže smrt již není domovem bez návratu, její dveře jsou otevřeny.

Kristus ozářen září své zraňované lásky, stojí na torzu těchto dveří a oslovuje skrze Adama každého z nás, abychom povstali z mrtvých, abychom znovu pohlédli ke světlu jeho milosti a vydali se na cestu jednoty s naším Pánem, neboť jsme jednou jedinou nedělitelnou osobou.

Kristus vzkříšený se dnes sklání nad každým z nás a podává nám svou ruku – nabízí nám naše posvěcení, účast na našem vykoupení, na plodech jeho lásky. To vše je obsaženo ve svátosti křtu, která je obrazem Velikonoc, stálým znamením a pramenem naší spásy.

„My všichni, kteří jsme byli křtem ponořeni v Krista Ježíše, byli jsme tím křtem ponořeni do jeho smrti. Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pobřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem.“

Těmito slovy nás apoštol Pavel povzbuzuje, abychom byli pevní ve víře a jednotě s naším Pánem. Jsme pozváni k NOVÉMU ŽIVOTU. Přijmeme tuto výzvu?

Kromě výzvy nám ale apoštol Pavel klade jednu důležitou otázku:

„Jestliže jsme tedy hříchu zemřeli, jak bychom v něm mohli dále žít?“

Jestliže jsme ve své upřímnosti vyznali a oplakávali své prohřešky, ptejme se sami sebe: „Jaký je důvod vracet se k nim?“

Doba postní skončila. Dnes slavíme Kristovo vzkříšení, proč ale v naší mysli vystává myšlenka, že se zítra konečně vrátíme k „normálu“? Dnes voláme Aleluja, a přitom už myslíme, jak se zítra vrátíme k našemu požitkářství: k lenosti, samolibosti, podezřívavosti, pomlouvavosti, hněvivosti či k žádostivosti.

S nevěstou z knihy Píseň písní se ptejme sami sebe:

*„Svlékla jsem šaty (zde myšleno starého člověka – hřích),
a mám je opět obléci?“*

*Umyla jsem si noby (milostí posvěčující),
a mám si je opět uspínit (hříchem)?“ (Pís 5,3)*

Toto nejsou skutečné Velikonoce. To není přechod, který nám zjevuje náš Pána a zve nás, abychom s Ním toto „přejítí“ absolvovali.

„Jestliže jsme s Kristem vstali z mrtvých, hledejme to, co je nad námi, kde Kristus sedí po pravici Boží. K tomu směřujme, ne k pozemským věcem.“

(Kol 3,1-2)

To je také poselství této ikony. Přijali jsme nový život. Stali jsme se Božími dětmi. Obnovili jsme svou důstojnost. Usilujme tedy o to, abychom svůj svatební šat uchovali čistý až do příchodu nebeského ženicha, abychom s Ním mohli vstoupit do svatební síně. Byli jsme ozářeni světlem pravdy. Dveře jsou již otevřené, nic nám nebrání. Žijme tedy ve světle této pravdy a chraňme její plamen – víru nejen v našich srdcích, ale i v srdcích našich bližních.

Přeji Vám všem požehnané svátky Velikonoční. Kristus vstal z mrtvých a my s Ním. Radujme se a jásejme. Aleluja.

P. Řehoř

SPOLEČNÉ PUTOVÁNÍ V NAŠÍ DIECÉZI POKRAČUJE

Dopis synodního delegáta Martina Baxy

Milí farníci z Mariánek a okolí,

obracím se na vás jako vámi zvolený delegát pro synodní setkávání, která budou v letošním roce probíhat ve farnostech v období od dubna do června.

Rád bych vás povzbudil k přemýšlení o otázkách, které se dotýkají přímo současného stavu naší diecéze. Možná si řeknete, proč zase synoda, když to není tak dávno, kdy probíhala podobná setkání v rámci celé katolické církve. Tentokrát se ale bude vše týkat speciálně naší plzeňské diecéze a její budoucnosti.

Máme možnost společně zmapovat stav v jednotlivých farnostech, a to postupně v těchto tematických okruzích:

MISIE	hlásání evangelia ve farnosti
USPOŘÁDÁNÍ	život a služba ve farnostech
HOSPODÁŘENÍ	nakládání s majetkem farnosti

První setkání, při kterém si budeme moci vyzkoušet skupinový synodní rozhovor v Duchu, se uskuteční ve společenském sále farního úřadu v Nehrově ulici v **pátek 19. 4. 2024 od 18:30 hodin**.

Při skupinových rozhovorech bude příležitost pro všechny zúčastněné vyjádřit svůj osobní pohled na výše zmíněná témata. Každé ze tří setkání má stanovena pravidla pro sdílení a naslouchání.

Rád bych vás seznámil s některými jejich body:

- Po přivítání, společné modlitbě a četbě písma si povíme, co bude tématem našeho setkání a jaká budou pravidla naslouchání.
- **1. kolo sdílení a naslouchání:** (±25 min) postupně všichni s ostatními sdělíme to, co je pro nás v odpovědi na danou otázku nejdůležitější. Každý má k dispozici předem domluvený čas.
- **Následuje chvilka ticha:** v níž si uvědomujeme, co se nás při sdílení druhých dotklo, jak se proměnil náš vhlad do dané otázky.
- **2. kolo: odezva na druhého** (±25 min) Obdobně jako v 1. kole můžeme nyní každý v předem domluveném čase vyjádřit, co nás při sdílení druhých zasáhlo, co jsme si při naslouchání druhým nově uvědomili.
- **Chvilka ticha: naslouchání.** V tichu se ptáme na to, co se nás dotklo ve 2. kole, a především na to, jaké klíčové body se prozatím objevily, k jakému vnímání situace nás jako farnost Duch svatý vede.
- **3. kolo: rozlišování** (±25 min) Zde ve společném rozhovoru každý předkládáme to, co považujeme z řečeného za klíčové, co vnímáme za důležité pro hlubší pochopení a pravdivý popis situace. Můžeme slova druhých s respektem komentovat, podpořit je, případně vyjádřit, že se k takovému vnímání necítíme být vedeni.
- Na závěr společně sestavíme a odsouhlasíme znění zápisu, který bude odeslán na biskupství.

Pan biskup Holub se osobně zavázal, že výsledky, odhlasované dvoutřetinovou většinou synodních delegátů na konci celé tříleté synodní cesty, bude naplňovat v celé šíři daných návrhů.

Jde tedy o veliký prostor k ovlivnění naší společné budoucnosti, a tudíž o naši odpovědnost za dění v plzeňské diecézi.

Věřím, že když do našich rozhovorů pozveme Ducha Svatého, budeme překvapeni, co nám chce říci – třeba i skrze člověka, od něhož bychom nic neočekávali.

Na závěr bych vás chtěl požádat o modlitbu za celou synodu a její účastníky. Pan biskup nás prosí též o její zařazování do přímluv ve mši svaté.

Bože, náš milosrdný Otče, ty nikdy neopouštíš svůj lid.

Procházíš s námi vším, co prožíváme, a bez podmínky miluješ každého člověka.

Naplňuj nás svým Duchem, abychom na společné synodní cestě v lásce naslouchali jedni druhým, odvážně odkrývali Ježíšovu pravdu a s nadějí se vydávali po cestách života.

O to prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Maria, průvodkyně na cestě, oroduj za nás!

Na společenství s vámi se těší

Martin Baxa

S podrobnostmi k diecézní synodě v naší farnosti vznikla na farním webu speciální stránka, kde najdete vždy aktuální informace včetně termínů setkání, zápisů a odkazů na materiály biskupství.

(pozn. správce webu, www.farnostml.cz/synoda)

SYNODÁLNÍ OKÉNKO

První téma: Misie

Jak konat misii? Použít nějaké osvědčené vzory? Nebo raději ponechat tento úkol jiným?

Ve svém poselství k jednomu světovému dni misí papež píše:

„Misijní poslání, církev vycházející – to není nějaký program, který musíme uskutečnit silou vůle. Ten, kdo vyvádí církev ze sebestřednosti, je Kristus. V poslání hlásat evangelium jsme činnorodí proto, že nás vybízí a vede Duch Svatý.“

Proto nejdřív připomeňme starou teologickou a stále platnou pregnantní větu „**Agere sequitur esse**“, tedy činnost člověka vychází z jeho nitra, z toho, jaký je a čím žije. Papežem požadovaná misijní konverze a proměna jednotlivce, společenství i celé církve v církvev vycházející není záležitostí především organizační, tedy vnější, ale vnitřní. Tato orientace stojí na základních skutečnostech a předpokladech víry. Můžeme to jednoduše vyjádřit třemi slovy: vyvolení – povolání – poslání.

„Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem si vyvolil vás.“

(Jan 15,16)

Smyslem tohoto vyvolení není jen spása člověka, ale také „*aby přinášel ovoce a toto ovoce aby zůstalo*“ (srov. tamtéž). Je vyvolen k tomu, aby jeho život z víry vydával ovoce lásky, sdílené víry, působící misie. To znamená, že jeho snahy a činy vycházejí z důležitého setkání dvou skutečností: Z Božího povolání k určité konkrétní službě a z ochoty člověka toto povolání vnímat a uskutečňovat. Tedy být k dispozici Bohu, ne chtít mít Boha

k dispozici pro vlastní, třeba sebelepší záměry a úkoly. Takto se obecné křesťanské poslání konkretizuje.

Každý z nás je poslán v určitém čase určitým originálním způsobem k bližním. Zpravidla ne k těm, které si sám vyhlédl, ale k těm, kteří ho potřebují a ke kterým ho Bůh posílá.

Papež František to říká v poselství ke světovému dni misí velmi jasně: „*Misie je svobodnou a vědomou odpovědí na Boží volání. Toto volání však lze pochopit pouze tehdy, žijeme-li v lásce plném osobním vztahu s živým Ježíšem v jeho církvi.*“

Křesťanská misie nevyžaduje v první řadě manažerské schopnosti, ale duchovní rozlišování. Proto je zásadní podmínkou pro vycházení církve a pro misii modlitba. Ne v první řadě modlitba za to, aby se nám naše snahy podařily, ale modlitba, která umožňuje rozlišovat ke komu, proč a kdy mne i nás Bůh posílá. Tedy modlitba, ve které se člověk dává Bohu k dispozici a chce mu porozumět.

Žijeme v prostředí, které s Bohem většinou nepočítá. Když jako křesťané vycházíme k lidem do světa, narážíme na řadu předsudků a nepochopení. Nemusí to být vůbec ze zlé vůle. Ale lidé kolem nás mnohdy vidí jen povrch, a ne nitro křesťanství i křesťanů.

Poznat v nabídce víry obohacující zisk, to je Boží milost, o tom nelze jen slovy někoho přesvědčit. Víra není lidský konstrukt. Vzniká z Božího povolání, na které člověk kladně reaguje. Příběhy těch, kdo se s Bohem ve svém životě setkali a uvěřili v něho, nám opakovaně ukazují, jak je lidské snažení slabé proti Božímu volání a obdarování. Jak je víra mnohých prostě zázrak,

který se stal. Takový zázrak nemůžeme sami u nikoho způsobit. Ale k jeho uskutečnění a včlenění do života můžeme pomoci.

Mnozí nepotřebují, abychom jim něco vysvětlovali, ale abychom pro ně prostě byli, ať už jsme vedle nich, nebo se jim věnujeme pomocí telefonu nebo internetu. Aby udělali zkušenost s těmi, kdo žijí z víry. Nestanou se kvůli tomu hned křesťany, ale možná opustí některý z předsudků. A budou vnímat náš postoj k životu a smrti, který je-li ovlivněn vírou ve vzkříšení, přináší naději i do beznadějných situací.

(Převzato z www.pastorace.cz,
autor Mons. Aleš Opatrný)

DĚJINY CÍRKVE XIX.

Misijní činnost v době karolínské

Misijní činnost v době karolínské se nemůže srovnávat s misijní činností svatého Bonifáce a jeho druhů. Jeden z hlavních rozdílů byla skutečnost, že svatý Bonifác a jeho druhové byli misionáři, kteří

hlásali evangelium mezi pohany z křesťanské lásky, kdežto v době karolínské byly misie řízené státem. Kde vládli Frankové, mělo být přijato také křesťanství. Franští králové totiž nařídili, že porobené obyvatelstvo se má podřídít nejen

jejich vojskům a úředníkům, ale musí přijmout i jejich víru – křesťanství.

Mezi prvními „pokřesťanstěnými“ kmeny byli Slované v oblasti horního toku řeky Mohan. Na příkaz Karla Velikého přijali hromadně křesťanství a würzburští biskupové byli pověřeni duchovně se o ně starat. Opuštění pohanských zvyků ale trvalo déle a některé pohanské zvyky setrvávají až do dnes.

Dalším národem byli Frísové. Jejich odpor vůči Frankům a „jejich“ náboženství byl značný. Dokázala jej zlomit až přímá podpora Karla Velikého, který s misionáři rozeslal i své vojáky, kteří káceli pohanské modly. Kromě toho byly zavedeny přísné tresty za poškození křesťanského kostela, nebo přestoupení křesťanského přikázání. V Sasku byl vydán Zákoník, který ochraňoval křesťanství a trestal pohanské zvyky – zachovávaní pohanských zvyků, pověry, spalování mrtvých, pojídání lidského masa bylo trestáno smrtí. Stejný trest stihl toho, kdo se nedal pokrýt, nebo bez vážného důvodu jedl v postní den maso.

Při založení kostela musela každá obec darovat kostelu jeden dvorec a tolik pozemků, kolik měly dva selské statky. Všichni obyvatelé byli povinni odvádět církevní desátek

Mimo Pomohání, Fríska a Saska byly důležitým misijním polem za Karla Velikého východní alpské kmeny, mezi které patří například Slovinci. Misijní činností na tomto území byli pověřeni biskupové z Bavorka, kteří byli sjednoceni Karlem Velikým, po dohodě s papežem v roce 798, pod provincií Salzbuk. Nejstarší literární památky Slovinců pochází právě z tohoto období. Jedná se o dvě zpovědní formule a kázání o zpovědi z 9.-10. století. Kázání se vyznačuje ušlechtilostí a vysokou úrovní. Vzpomíná na římské křesťany, kteří v Korutanech žili. Doslova se v tomto kázání píše: „*Nyní klečme v jejich kostelích, vzýváme je, přejeme jim ke cti, přinášíme jim oběti ke spáse svého těla a své duše. I my se můžeme stát jim podobnými, budeme-li dělat stejné skutky jako oni. Oni sytili hladové, napájeli žíznivé a odívali nahé. Takovými skutky se přiblížili k Bohu. Tak musíme i my volat k Nejvyššímu Otci, až nám dá příbytek ve svém království.*“

pokračování příště

SACRAMENTUM CARITATIS III.

Z exhortace Benedikta XVI.

EUCHARISTIE A SVÁTOSTI

Svátostný ráz církve

16. Druhý Vatikánský koncil připomenul, že *„ostatní svátosti a také všechny církevní služby a apoštolská díla souvisí s posvátnou eucharistií a jsou k ní zaměřeny. Vždyť nejsvětější eucharistie obsahuje celé duchovní dobro Církve, Krista samého, našeho velikonočního Beránka a živý chléb. Skrze své tělo, Duchem svatým ožívované a oživující, dává lidem život, a tak je zve a přivádí k tomu, aby spolu s ním obětovali sami sebe, své práce a všechny stvořené věci“⁴. Toto nejjintimnější spojení eucharistie se všemi ostatními svátostmi a s křesťanským životem se chápe ve svém kořeni, když se nazírá samo tajemství Církve, jako*

svátost. Sám koncil v této souvislosti potvrdil: *„Církev je totiž v Kristu zároveň svátost, to je znamení a nástroj vnitřního spojení s Bohem a jednoty celého lidstva.“² Jako „lid, spojený jednotou Otce, Syna a Ducha Svatého“ – jak říká sv. Cyprián – je svátostí trinitárního společenství. Skutečnost, že církev je „všeobjímající svátostí spásy“³ ukazuje, jak svátostná ekonomie dokonce určuje způsob, jakým Kristus, jediný Spasitel skrze Ducha dosahuje naši existenci v jeho specifických okolnostech. Církev „se přijímá“ a zároveň „se vyjadřuje“ v sedmi svátostech, skrze něž Boží milosti konkrétně působí na existenci věřících, aby se celý Kristem vykoupený život stal kultem, který se líbí Bohu. Z tohoto hlediska bych rád zdůraznil některé prvky,*

¹ Presbyterorum ordinis, 5.

² Lumen gentium, 1.

³ Lumen gentium, 48.

jež synodální otcové vyzdvihli a které nám mohou pomoci pochopit vztah všech svátostí k eucharistickému tajemství.

I. EUCHARISTIE A UVEDENÍ DO KŘEŠŤANSKÉ VÍRY

Eucharistie, plnost uvedení do křesťanské víry

17. Je-li eucharistie opravdu pramenem a vrcholem života a poslání Církve, vyplývá z toho, že cesta uvedení do křesťanské víry je zaměřena na to, aby umožnila přistupovat k této svátosti. Jak upozornili synodní otcové, musíme se v této souvislosti ptát, zda je v našich křesťanských obcích dostatečně vnímána úzká spojitost mezi křtem, biřmováním a eucharistií. Nesmí se totiž nikdy zapomínat, že jsme byli pokřtěni a biřmováni vzhledem k eucharistií. To s sebou nese povinnost podporovat v pastorační praxi jednotnější pojetí celého uvedení do křesťanské víry. Křest,

kterým jsme se stali podobni Kristu⁴, byli přijati do církve a stali se Božími dětmi, je vstupní branou ke všem svátostem. Jím jsme byli začleněni do Kristova těla (srov. 1 Kor 12,13), do kněžského lidu. Nicméně právě účast na eucharistii v nás zdokonaluje to, co nám bylo darováno ve křtu. Také dary Ducha jsou propůjčovány k budování Kristova těla (1 Kor 12) a k většímu vydávání svědectví ve světě⁵. Nej-světější eucharistie tedy přivádí křesťanskou iniciaci do plnosti a stává se středem a cílem svátostného života.⁶

Pořadí iniciačních svátostí

18. V této souvislosti je nutné obrátit pozornost na téma pořadí iniciačních svátostí. V tomto ohledu jsou v církvi rozličné tradice. Tato odlišnost se projevuje v církevních zvycích Východu a také v západní praxi, porovnáme-li uvedení do křesťanské víry u dospělých a u dětí. Nicméně tyto odlišnosti nejsou dogmatické povahy, ale mají

⁴ Srov. Lumen gentium, 7.

⁵ Ad gentes 9. 13.

⁶ Srov. Presbyterorum ordinis, 5.

pastorační ráz. Musí být konkrétně objasněno, která praxe může věřícím nejlépe pomoci postavit do středu svátost Eucharistie jako skutečnost, k níž směřuje celá iniciace. Biskupské konference spolu s příslušnými kongregacemi římské kurie prověří účinnost současných způsobů iniciace, aby se křesťanovi dostalo pomoci výchovnou činností našich společenství, aby v postupném procesu zrání dospěl k ryze eucharistickému životnímu postoji, a tak byl s to dát odpověď, způsobem přiměřeným naší době, každému, kdo se ptá po důvodech naší naděje (srov. 1 Petr 3, 15).

Uvedení do víry, církevní společenství a rodina

19. Je třeba si vždycky uvědomovat, že celá iniciace – uvedení do křesťanské víry – je cestou obrácení, jež se má konat s Boží pomocí a se stálým zřetelem na církevní společenství, ať už žádají o přijetí do Církve dospělí, jak k tomu dochází na místech evangelizace, nebo v mnoha sekularizovaných krajích, anebo rodiče žádající svátosti pro své děti. V této souvislosti bych rád

upozornil na vztah mezi křesťanskou iniciací a rodinou. **V pastorační činnosti se musí rodina vždy podílet na cestě uvedení do víry.** Přijetí křtu, biřmování a prvního svatého přijímání jsou rozhodující okamžiky nejen pro osobu, která svátost přijímá, nýbrž pro celou rodinu, jež musí být podporována různými složkami církevního společenství. Zde bych rád vyzdvihl důležitost prvního svatého přijímání. Mnoha věřícím zůstává tento den hluboko vryt ve vzpomínkách jako první okamžik, kdy si uvědomili význam osobního setkání s Ježíšem. Péče o duše ve farnosti musí přiměřeným způsobem využít této významné příležitosti.

II. EUCHARISTIE A SVÁTOST SMÍŘENÍ

Jejich vnitřní spojení

20. Synodní otcové právem prohlásili, že láska k eucharistii vede k tomu, že se více doceňuje také svátost smíření. Na základě spojení mezi těmito svátostmi nemůže autentická katecheze o smyslu Eucharistie být odloučena od

povzbuzování k cestě pokání (srov. 1 Kor 11,27-29). Zjist'ujeme, že věřící naší doby jsou ponořeni do kultury, která má sklon vymazat smysl pro hřích⁷ tím, že dává přednost povrchnímu jednání, které dává zapomínat na nutnost být v Boží milosti, aby byl člověk hoděn přistoupit ke svatému přijímání.

Vždyť ztráta vědomí hříchu s sebou vždycky nese určitou povrchnost ve vnímání Boží lásky. Pro věřící je velmi užitečné vybavovat si v paměti prvky, které v rámci mešního ritu jednoznačně vyjadřují vědomí vlastních hříchů a zároveň Boží milosrdenství⁸. Kromě toho nám vztah mezi eucharistií a smířením připomíná, že hřích není nikdy výlučně individuální záležitostí. Vždycky s sebou také nese zranění církevního společenství, do něhož

jsme začleněni díky křtu. Proto je smíření, jak říkali otcové, *laboriosus quidam baptismus*, čímž podtrhli, že výsledek cesty obrácení je také obnovením plného církevního společenství, které je vyjádřeno obnoveným přijetím eucharistie.⁹

Některé pastorační pokyny

21. Synoda připomněla, že je pastoračním úkolem biskupa, aby podněcoval ve své diecézi rozhodné oživení výchovy k obrácení, jež vyplývá z eucharistie, a aby podporoval častou zpověď věřících.

Všichni kněží se mají velkodušně, s nasazením a kompetencí věnovat udílení svátosti smíření. V této souvislosti se musí dbát na to, aby v našich kostelech byly zpovědnice dobře viditelné a vyjadřovaly význam této svátosti. Žádám pastýře,

⁷ Sv. Jan Pavel II., srov. *Reconciliatio et Paenitentia* 18.

⁸ Zde je třeba pomyslet na *Confiteor* nebo na slova kněze a shromáždění, než přistoupí k oltáři: „*Pane nejses hoděn, abys ke mně přišel, ale řekni jen slovo a má duše bude uzdravena.*“ Není bezvýznamné, že liturgie stanoví také pro kněze některé velmi pěkné modlitby, jež nám předala tradice a jež připomínají potřebu, aby

nám bylo odpuštěno jako například ona slova pronášená polohlasně, dříve než jsou věřící vyzváni ke svátostnému přijímání: „*Skrze své tělo a svou krev vysvobod' i mě ze všech mých nepravostí a zbav mě všeho zlého; ať vždycky miluji tvá příkázání a nikdy se od tebe neodloučím.*“

⁹ Srov. *Lumen gentium*, 11

aby pozorně bděli nad slavením svátosti smíření a aby omezili praxi všeobecného rozhřešení výlučně na zvláštní případy, protože řádnou formou je pouze osobní zpověď. Tváří v tvář nutnosti znovu objevit svátostné odpuštění, ať je v každé diecézi *penitenciář*. Cennou pomocí pro obnovené uvědomění si vztahu mezi eucharistií a smířením může být také vyvážená a prohloubená praxe *odpuštěk*, získávaných pro sebe nebo pro zesnulé. Jimi „*se od Boba dosahuje prominutí časných trestů za hříchy, které – pokud jde o vinu – byly už odpuštěny.*“⁴⁰ **Užívání odpuštěk nám pomáhá chápat, že bychom vlastními silami nebyli nikdy s to napravit spáchané zlo a že hříchy každého jednotlivce působí škody celému společenství.** Praxe odpuštěk, která kromě učení o nekonečných zásluhách Krista zahrnuje také učení o společenství svatých, nám navíc říká: „*Jak úzce jsme s Kristem navzájem spojeni a jak mnoho může nadpřirozený život každého jednotlivce sloužit druhým.*“¹¹

¹⁰ Sv. Pavel VI., *Indulgentiarum doctrina*, Normae, č. 1, 21.

A poněvadž samotná jejich forma předpokládá jako jednu z podmínek jejich přijetí také svátost smíření a sv. přijímání, může jejich praktikování věřícího účinně podporovat na cestě obrácení a aby odhalil, jak ústřední význam má eucharistie v křesťanském životě.

III. EUCHARISTIE A POMAZÁNÍ NEMOCNÝCH

22. Ježíš nevyslal své učedníky jen uzdravovat nemocné (srov. Mt 10,8; Lk 9,2; 10, 9), nýbrž pro ně ustanovil specifickou svátost. *Jakubův list* nám dosvědčuje, že toto svátostné gesto existovalo už v první katolické obci (srov. 5, 14-16). Jestliže eucharistie ukazuje, jak bylo Kristovo utrpení a smrt přeměněno v lásku, tak pomazání nemocných spojuje trpícího s obětí, kterou přinesl Kristus za spásu všech, aby se tak i on mohl podílet na tajemství společenství svatých a spásy světa. Spojení těchto svátostí se navíc zjevně ukazuje při zhoršení

¹¹ *Indulgentiarum doctrina*, 9.

nemoci: „*Těm, kteří opouštějí tento život, církev nabízí vedle pomazání nemocných také eucharistii jako viaticum.*“¹²

Na cestě domů k Otci se přijetí těla a krve Krista ukazuje jako semeno věčného života a síla vzkříšení: „*Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den*“ (Jan 6,54). Protože viaticum otevírá nemocnému plnost velikonočního

tajemství, musí být zajištěno, aby je nemocný dostal.¹³ Pozornost a pastorační péče, jež jsou nemocnému poskytovány, jistě přinášejí duchovní zisk celému společenství. Vždyť všechno, co jsme udělali pro jednoho z nejmenších, udělali jsme pro samotného Ježíše (srov. Mt 25, 40).

pokračování přístě

ROZJÍMÁNÍ NAD EVANGELIÍ S BENEDIKTEM XVI.

Jan 6,22-29

Ježíš chtěl pomoci lidem překročit bezprostřední uspokojení vlastních materiálních potřeb, byť důležitých. Chce jim otevřít takový životní horizont, který není tvořen jenom všedními starostmi o jídlo, oblečení a postavení. Ježíš mluví o pokrmu, který nepomíjí a který je třeba hledat a přijímat.

Středem života, tím, co dává smysl a pevnou naději na nezřídka svízelné životní pouti, je víra v Ježíše, setkání s Kristem. Také my se ptáme: „Co máme dělat, abychom měli život věčný?“ A Ježíš praví: „*Věřte ve mne*“. Víra je zásadní věc. Nejde zde o to sledovat nějakou myšlenku, projekt, ale setkat se s Ježíšem jakožto živou Osobou, nechat se zcela přitáhnout Jím a Jeho evangeliem. Ježíš vybízí,

¹² Katechismus katolické Církve 1524.

¹³ Zde hraje důležitou roli nejen kněz, ale i rodina, příbuzní a známí.

abychom se nezastavovali u čistě lidského horizontu a otevřeli se tomu Božímu, horizontu víry. Požaduje jediný skutek: přijmout Boží plán, to znamená „*Věřit v toho, koho on poslal*“ (v. 29). Mojžíš dal Izraeli manou, chléb z nebe, kterým Bůh sytil svůj lid. Ježíš nedává něco, nýbrž Sebe samého: On je „*pravým pokrmem, který sestoupil z nebe*“; On, živé Slovo Otce. V setkání s Ním potkáváme živého Boha.

„*Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?*“ (v. 28), ptá se zástup, připraven jednat, aby zázrak chleba pokračoval. Avšak Ježíše, pravý chléb života, který nasycuje náš hlad po smyslu a pravdě, nelze „získat“ lidskou prací; dostává se nám jediné jako dar Boží lásky, jako Boží skutek, který je třeba chtít a přijímat.

Ve dnech nabitých starostmi a problémy, ale také ve dnech odpočinku a zábavy, nás Pán vybízí, abychom nezapomínali, že jakkoli je nezbytné starat se o materiální chléb a znovunabytí sil, je mnohem zásadnější růst ve vztahu k Němu, posilovat naši víru v Toho, který je „chlebem života“ a který naplňuje naši tužbu po pravdě a lásce.

Jan 6,52-59

Bůh Otec, který manou živil Izraelity na poušti, nyní poslal Jeho, Syna, jako pravý Chléb života, a tímto chlebem je Jeho tělo, Jeho život podaný v oběť za nás. Je tedy třeba přijmout Jej vírou, nepohoršovat se nad Jeho lidstvím. Je třeba „*jíst jeho tělo a pít jeho krev*“ (srov. Jan 6,54), a tak v sobě mít plnost života. Je zřejmé, že účelem této promluvy není budit souhlas. Ježíš to ví a činí tak záměrně. Byl to vlastně určitý kritický moment, přelom v jeho veřejném působení. Lidé i samotní učedníci Jím byli nadšeni, když konal zázračná znamení. Také rozmnožení chlebů a ryb bylo jasným zjevením Mesiáše, takže hned poté chtěl zástup přivést Ježíše v triumfálním průvodu a prohlásit za Izraelského krále. Nebyla to však jistě vůle Ježíše, který právě onou dlouhou promluvou utlumil nadšení a vyvolal mnohý nesouhlas. Když totiž vysvětluje obraz chleba, prohlašuje, že byl poslán vydat svůj život a kdo jej chce následovat, musí se s Ním osobně a hluboce sjednotit účastí na Jeho oběti lásky. Proto Ježíš

ustanovil na Poslední večeři svátost eucharistie, aby Jeho učedníci – a to je rozhodující – mohli mít v sobě Jeho lásku a jako jediné tělo sjednocené s Ním prodlužovat ve světě Jeho tajemství spásy.

Po vyslechnutí této promluvy lidé pochopili, že Ježíš není Mesiášem, jakého chtěli a který by očekával pozemský trůn. Nehledal konsensus, aby mohl získat Jeruzalém. Chtěl dokonce jít do Jeruzaléma, aby mohl sdílet osudy proroků a dát svůj život za Boha a lid. Ony chleby rozdané tisícům lidí neměly vyvolat triumfální průvod, ale předpovědět oběť kříže, na kterém se Ježíš stal chlebem, tělem a krví obětovanými jako výkupné. Ježíš tedy pronesl onu promluvu, aby zástupům odňal iluze a především, aby přiměl učedníky k rozhodnutí. A mnozí z nich Jej skutečně přestali následovat.

Nechme se také opět udivit Kristovými slovy. On je zrnem padajícím do půdy dějin, je prvotinou nového lidstva, osvobozeného od hříchu a smrti. Objevme znovu krásu

svátosti eucharistie, která vyjadřuje veškerou pokoru a svatost Boha, když se stal maličkým. Bůh se stal maličkým, zlomkem veškerenstva, aby všechny smířil ve své lásce.

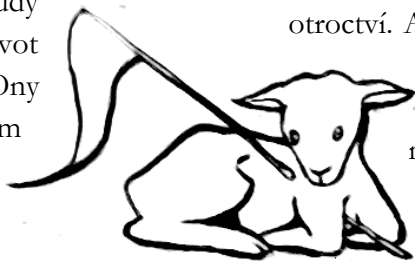
Jan 12,44-50

Člověk se sám nemůže zachránit před následky vlastního hříchu. Sám se nemůže zachránit před smrtí. Pouze Bůh ho může vysvobodit z jeho morálního a fyzického otroctví. A Bůh tak miloval svět,

že poslal svého jednorozeného Syna, nikoli aby svět odsoudil, jak by vyžadovala spravedlnost, ale aby svět mohl být skrze

Něho zachráněn. Jednorozený Syn Boží musel být povýšen podobně jako had, kterého Mojžíš vztyčil na poušti, aby ti, kdo na něho s vírou pohlédnou, mohli mít život.

Dřevo kříže se stalo nositelem našeho vykoupení podobně jako strom, z něhož pocházelo, způsobil pád našich prarodičů. Utrpení a smrt, které byly důsledkem hříchu, se staly nástrojem, kterým byl

hřích poražen. Nevinný Beránek byl obětován na oltáři kříže; z oběti však vytryskl nový život: moc zla byla zničena mocí lásky, která se obětuje.

Kříž má proto hlubší a tajemnější význam, než by se mohlo na první pohled zdát. ... Nabízí našemu padlému světu bezmeznou naději. Proto svět potřebuje kříž. Kříž není jen soukromým symbolem zbožnosti, není rozlišovacím znamením příslušnosti k nějaké skupině uvnitř společnosti a jeho nejhlubší význam nemá nic společného s násilným vnučováním nějakého kréda či filosofie. Vypovídá o naději, o lásce, o vítězství nenásilí nad útlakem, o Bohu, který povyšuje ponížené, dává sílu slabým, překonává rozdělení a přemáhá nenávisť láskou. Svět bez kříže by byl světem bez naděje, kde by mučení a brutality neměly hranice, slabý by byl vykořisťován a chamtivost by měla poslední slovo. Nelidskost člověka vůči člověku by se projevovala ještě hrůznějšími způsoby a zhoubný kruh násilí by neměl konce. Pouze kříž mu činí přítrž.

Žádná pozemská moc nás nemůže zachránit před důsledky našeho hříchu a žádná pozemská moc nemůže přemoci zdroj nespravedlnosti, avšak spásonosný zásah našeho milosrdného Boha proměnil skutečnost hříchu a smrti na jejich opak. Právě to slavíme, když vzdáváme slávu kříži Vykupitele.

Jan 13,16-20

Nemějte strach jít proti proudu, abyste se setkali s Ježíšem, a pohlédnout vzhůru, abyste se střetli s jeho pohledem. ... Misijní poslání církve přináší plody, protože Kristus je mezi vámi skutečně přítomen, zejména v posvátné eucharistii. Jeho přítomnost je dynamická, uchvacuje nás, přisvojuje si a asimiluje nás v Sobě. Kristus nás přitahuje k Sobě, dává nám vyjít z nás samotných, aby nás všechny spojil v jedno se Sebou. Tímto způsobem nás zapojuje také do společenství bratří. Společenství s Pánem je vždycky také společenstvím s druhými. Proto náš duchovní život závisí podstatně na eucharistii. Bez ní se víra a naděje ztrácí, a láska se ochlazuje.

APOŠTOLÁT MODLITBY

Modleme se, aby ženám v každé kultuře byla přiznána jejich důstojnost a bohatství a aby ustala diskriminace, které v různých částech světa čelí.

Modleme se za ty, kdo byli o Velikonocích pokřtěni, aby vytrvali v následování Krista.

UDÁLOSTI V MĚSÍCI

- Pá** 5. 4. **Adorace** první pátek v měsíci
po mši svaté farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, M. Lázně
- Po** 8. 4. **Poutní mše svatá**
10:00 opatský kostel Zvěstování Páně, klášter Teplá
- Út** 9. 4. **Setkání s Písmem svatým**
17:00 fara, Nehrova 26/3a, Mariánské Lázně
- Po** 15. 4. **Přednáška: Klášter Teplá - historie**
18:00 obecní knihovna Velká Hleďsebe
- Út** 16. 4. **Klub seniorů: Velké lázně Evropy
UNESCO**
14:30 fara, Nehrova 26/3a, Mariánské Lázně
Přednáší: Zdeněk Král

 19. 4. **Synodní setkání farnosti** na téma Misie

18:30 fara, Nehrova 26/3a, Mariánské Lázně

Vede: Martin Baxa, zvolený delegát

 23. 4. **Setkání s Písmem svatým**

17:00 fara, Nehrova 26/3a, Mariánské Lázně

 28. 4. **Čaj o páté** farní posezení

17:00 fara, Nehrova 26/3a, Mariánské Lázně

VÝCHODNÍ LITURGIE

Východní bohoslužby probíhají v kapli sv. Šarbela, bl. Hroznaty a Karla na faře v Nehrově ulici od 18:00.

Božská liturgie sv. Jana Zlatoústého se v dubnu koná ve čtvrtek 11. 4., sobotu 20. 4. a čtvrtek 25. 4. Akatist se koná v sobotu 6. 4.

INFORMACE PRO MINISTRANTY

Setkání s ministranty v tomto měsíci bude 26. - 27. dubna.

POUTĚ A POSVÍCENÍ

11. 5.	Žehnání pramenů farní kostel, Mar. Lázně	10:00	20. 7.	Pouť - svatý Šarbel kaple na faře, Mar. Lázně	18:00
18. 5.	Zahájení motorkářské sezóny zřícenina kostela sv. Jana Křtitele, Vysoká	14:00	26. 7.	Pouť - svatá Anna kaple sv. Anny, Stará Voda	16:00
25. 5.	Žehnání pramene pramen Richard, Lázně Kynžvart	11:00	27. 7.	Pouť - svatá Anna kostel sv. Anny, Velká Hleďsebe	10:00
8. 6.	Pouť - svatý Antonín kostel sv. Antonína, Mariánské Lázně-Úšovice	10:00	10. 8.	Žehnání bylin a květin zřícenina kostela sv. Jana Křtitele, Vysoká	14:00
15. 6.	Pouť - svatý Vít kostel sv. Víta, Trstěnice	15:30	17. 8.	Pouť - NPM farní kostel, Mar. Lázně	10:00
22. 6.	Pouť - Narození svatého Jana Křtitele zřícenina kostela sv. Jana Křtitele, Vysoká	11:00	8. 9.	Výročí posvěcení kostela farní kostel, Mar. Lázně	10:15
6. 7.	Pouť - svatá Markéta kostel sv. Markéty, Lázně Kynžvart	10:00	14. 9.	Diecézní pouť klášter Teplá	9:00
13. 7.	Pouť - bl. Hroznata klášter Teplá	10:00	15. 9.	Pouť - P. M. Bolestná kaple Panny Marie Bolestné, geopark, Mariánské Lázně	15:00
			19.10.	Pouť - bl. Karel kaple na faře, Mar. Lázně	18:00

POŘAD PRAVIDELNÝCH BOHOSLUŽEB

MARIÁNSKÉ LÁZNĚ farní kostel Nanebevzetí Panny Marie
neděle 10:15 17:15 | úterý 10:15 | středa 17:15 | čtvrtek 10:15
pátek 17:15 | 2., 4. a 5. sobota v měsíci 17:15

Mariánské Lázně-ÚŠOVICE kostel svatého Antonína
neděle 8:30

VELKÁ HLEĎSEBE kostel svaté Anny
neděle 8:30

LÁZNĚ KYNŽVART kostel svaté Markéty
neděle 14:30

TRSTĚNICE kostel svatého Víta
3. sobota v měsíci 15:30

DRMOUL kaple svatého Josefa
1. sobota v měsíci 15:30

KONTAKTY

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST MARIÁNSKÉ LÁZNĚ

ADRESA: Nehrova 26/3a, 353 01 Mariánské Lázně

WEB: www.farnostml.cz

BANKOVNÍ SPOJENÍ: 103211978/0300

P. Řehoř Pavel Urban, O. Praem

TELEFON: 604 877 223

E-MAIL: fara@farnostml.cz

DUBEN 2024

Římskokatolická farnost Mariánské Lázně